

عنوان مقاله:

سبک تاریخ نویسی شاهنامه فردوسی

محل انتشار:

پژوهشنامه ادب حماسی، دوره 9، شماره 15 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسنده:

زاگرس زند - مدرس دانشگاه پیام نور کرج

خلاصه مقاله:

برخی شاهنامه را به دلیل منظوم یا حماسی بودن و یا وجود بخش های اسطوره ای، متنی تاریخی ندانسته یا دست کم ارزش تاریخی را کم رنگ انگاشته اند. این جستار به دنبال یافتن پاسخ پرسش هایی درباره سبک و شیوه تاریخ نویسی شاهنامه، شناخت ویژگی های تاریخ نگارانه آن و نشان دادن ارزش و جایگاه آن در روند تاریخ نویسی ایرانی است. در این مقاله پس از نگاهی به تاریخ نویسی ایران باستان و سده های نخستین اسلامی، ویژگی های سبک تاریخ نویسی شاهنامه بررسی شده است و می توان آن را ادامه دهنده راهی که در تاریخ نویسی دانست. روش کار چنین است که پس از واکاوی عناصر و درون مایه های تاریخ نگارانه متن، دلایل و نشانه های اهداف و انگیزه های تاریخ نگارانه فردوسی با آوردن گواه هایی از متن شاهنامه در 6 دسته بخش بندی شده است. سوبه های شاعرانه، داستانی و اسطوره ای متن، و نیز اهداف اخلاقی و خویشکاری ملی/ هویتی فردوسی، لطمه ای به سوبه تاریخی رخ دادها و اعتبار آنها وارد نساخته است. براساس این یافته ها می توان دریافت که شاهنامه افزون بر دارا بودن ویژگی های تاریخ نویسی ایران باستان و نوزایی آن، این شیوه را به اوج نیرومندی و کارایی رسانده و از این رو تاثیری بسیار بر تاریخ های پس از خود نیز داشته است.

کلمات کلیدی:

ایران باستان، تاریخ نویسی، حماسه، شاهنامه، فردوسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1541797>

